

Arrest

nr. 96 787 van 11 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 november 2012.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 juli 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.2 Op 11 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 11.07.2012 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 18.04.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 20.02.2012 werd afgesloten met een negatieve beslissing vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 05.07.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst; overwegende dat de betrokkene medische attesten van haar echtgenoot en zoon naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; overwegende dat de betrokkene verklaart dat zij als Albanese gediscrimineerd wordt in haar land van herkomst waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 11.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

*In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.
(…)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (“(g)een onderzoek van aanvraag voor subsidiaire bescherming”). In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) (“(f)oltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoekster in haar land van herkomst”).

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris. Bijgevolg kan de verzoekende partij de schending van artikel 48/4, §1 van de wet van 15 december 1980 niet dienstig inroepen. Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 heeft betrekking op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris

behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoekende partij voert de schending van artikel 3 EVRM aan, doch verwijst enkel naar de algemene toestand in haar land van herkomst, met name Macedonië en geeft een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet. Evenmin als de verwijzing naar drie citaten uit algemene rapporten. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarenboven weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 26 november 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 16 januari 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 21 november 2012 opgenomen grond, stelt zij dat zij ook de subsidiaire bescherming vraagt en dat de staatssecretaris zich hierover moet uitspreken, dat de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, maar dat deze beslissing is achterhaald met betrekking tot de subsidiaire bescherming: uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de staatssecretaris een eigen onderzoek heeft gevoerd. Zij stelt tevens dat de situatie in het land van oorsprong zich verzet tegen een terugkeer, dat een algemene beschrijving van de veiligheidssituatie in het land van oorsprong moet volstaan om het aangevoerde risico aannemelijk te maken, dat de band met haar persoon voldoende concreet aangetoond is en dat het concept van de subsidiaire bescherming op hetzelfde principe gestoeld is.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich dient uit te spreken over de subsidiaire bescherming en een eigen onderzoek dient te voeren, maar zij doet hiermee geen afbreuk aan de in de beschikking van 21 november 2012 opgenomen grond met betrekking tot het eerste middel, met name dat de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan worden ingeroepen en dat het onderzoek naar en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen behoort. In dit verband kan erop gewezen worden dat in de bestreden beslissing wel degelijk nagegaan wordt of met betrekking tot de subsidiaire bescherming nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werden aangevoerd, hetgeen precies tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting tevens stelt dat de bestreden beslissing naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst, maar dat deze laatste met betrekking tot de subsidiaire bescherming achterhaald is, dient erop gewezen te worden dat dit een nieuw middel tegen de motivering van de bestreden beslissing betreft en dat middelen, ook indien deze de openbare orde raken, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet alleen heeft gewacht

tot de terechtzitting om dit nieuwe middel te ontwikkelen, maar tevens nalaat aan te tonen dat zij dit middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. Het ter terechtzitting van 16 januari 2013 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

Met betrekking tot het tweede middel, met name de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting nog steeds volledig voorbijgaat aan het feit dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij houdt weliswaar voor dat een algemene beschrijving van de veiligheidssituatie in het land van oorsprong moet volstaan om het aangevoerde risico aannemelijk te maken en verwijst hierbij naar het concept van de subsidiaire bescherming, maar de Raad benadrukt in dit verband nogmaals hetgeen reeds in de beschikking van 21 november 2012 uitdrukkelijk werd gesteld, met name dat zulke algemene verwijzing niet volstaat en dat de verzoekende partij wel degelijk enig persoonlijk verband met haar persoon aannemelijk dient te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist, waarbij kan worden opgemerkt dat met betrekking tot subsidiaire bescherming hetzelfde geldt (cf. RvS 13 februari 2012, nr. 217 895). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar algemene verwijzing ter terechtzitting en door louter te stellen dat de band met haar persoon wel voldoende concreet is aangetoond nog steeds nalaat voornoemd persoonlijk verband aannemelijk te maken of enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het tweede middel reeds in de beschikking van 21 november 2012 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 21 november 2012 opgenomen grond ten aanzien van elk van beide middelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

De beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET